

Fragtfart end den, der besørger af den store Masse af indenlandste Skibe. Naar tilbøds undtages svenske og tydske Skibe, saa komme udenlandste Fartøier i Hovedsagen hertil paa lange Tourer, paa Reiser langveis fra, sælgelig med en absolut taget saameget høiere Fragt paa Kjølen, overfor hvilken altsaa Skibsafgiften spiller en i samme Forhold saameget mindre Rolle. Skibsafgiften faar i dette Tilfælde kun en ringe Indflydelse paa, om Reisen overhovedet betaler sig eller ikke; betaler den sig, giver den, Alt sammenregnet, den fremmede Rheder et passende Overskud, saa er det i Virkeligheden Varerne (den indenlandste Befragter), der har maattet udrede Overskudet og dermed ogsaa maattet holde Rhederne skadesløse for Skibsafgiften. — Men ganske anderledes stiller Sagen sig for de danske Smaaskibe, der ere henviste til at løbe korte Smaatoure mellem Indland og Udland, hvorved de ofte fem, sex, syv Gange om Aaret ere nødsagede til at besøge dansk Havn. For dem spiller den idelig tilbagevendende Skibsafgift, der udgjør en stor Procent af Fragternes ringe Beløb, en Rolle, der kan være afgørende for, om de overhovedet skulle sejle med Overskud eller med Tab. — Det gaar her som i Reglen, naar Staten tror ved Skattepaalæg at kunne ramme Udlandet, at det i Virkeligheden er dens egne Undersaatter, der til Syvende og sidst maa udrede, baade hvad der synes at erlægges af Udlandet, og betydelig Mere til.

Endelig har man sagt, at, naar Skibene nødsages til at bære Afgiften, fordi de ikke gennem høiere Fragter kunne velte den over paa Varerne, saa ligger Skylden ikke hos selve Skatten, men i den for store Konkurrence mellem Skibene indbyrdes. Dette Argument tjener kun til at sætte hele Afgiftens Arimelighed i det klareste Lys. Den maa hvile enten paa Skibet, eller paa Varerne, tertium non datur. Hviler den paa Varerne, er den, som ovenfor paavist, saa irrationel som mulig, og det har heller aldrig været Hensigten, at den skulde hvile paa dem. Hviler den paa Skibene, saa er den i sit Væsen en Skat paa Omsætningen, paa Omsætningsmidlerne, og henhører som saadan ikke blot til de fletteste og mest ødelæggende Skatter, som overhovedet kunne udfindes, men er i den mest skjærende Strid med den Tilbøielighed, som Staten iøvrigt herhjemme viser til selv med de største Offre at fremme Omsætningen navnlig ved Jernbaneanlæg. Men — at anføre det som en Undskyldning for en usforsvarlig Skat paa Omsætningen, at den under givne Betingelser kunde lade sig faste over til at blive en ligesaa uforsvarlig Skat paa Varer, — det lader sig dog under ingen Omstændigheder forsvare.“